

SVOBODNA SLOVENIJA

LETO (AÑO) LI (45)
Štev. (Nº) 24

ESLOVENIA LIBRE

BUENOS AIRES
25 de junio - 25. junija 1992

MARKO KREMŽAR

POL STOLETJA

Junjska razmišljanja

Junija meseca se spominjamo navadno vseh žrtev komunistične revolucije na Slovenskem, a imamo pred očmi predvsem vrnjeno, razoroženo in pomorjeno domobransko vojsko. Rog, Teharje ter brezštevilna grobišča po vsej slovenski zemlji so še posebno v tem času središče naših misli, spominov in molitve.

Manj pomislimo na nekrvave in nepoznane žrtve tistih, ki so skozi desetletja nosili v domovini težak križ komunistične prisile ali v tujini krivico zdomstva. Tudi na fante in dekleta, očete in matere ter cele družine, ki so bili pomorjeni med revolucijo, se redkeje spomnimo. Prvi slovenski rojaki pa, ki so padli pod krogami komunističnih atentatorjev v imenu „Osvobodilne fronte“, ko ni bilo še nobenega protikomunističnega odpora, se zde zaradi množične tragedije, ki je sledila, včasih še bolj oddaljeni.

Poteka petdeseto leto, odkar je KPS pričela s terorjem izvajati svoj načrt, da izrabi dobo okupacije za izvedbo revolucije na Slovenskem. Nastopila je doba likvidacij načelnih nasprotnikov komunizma pa tudi ideoloških čistk v sami OF. Takrat je partijska VOS pomorila nad tisoč Slovencev.

V skladu s sklepi tretje seje plenuma OF (16. 9. 1941), je komunistična partija odločila za smrt vidne in zavedne Slovence, tako po deželi kakor na ljubljanskih ulicah. Vsakemu umoru je sledila propagandna akcija komunistov, da so „likvidirali“ izdajalca. S to nalepko so opravičevali svoje zločine od prvega trenutka dalje in jo spremenili v del revolucionarnega političnega slovarja. Narodnjak, ki ni sprejemal komunizma, je bil zrel za likvidacijo in za sramotno opredelitev kot narodni izdajalec.

Ko pa je ogrožano ljudstvo prijelo za orožje, kjerkoli ga je moglo dobiti, je partijska propaganda prikazala njegovo samoobrambo kot „kolaboracijo“ z okupatorjem, kakor da bi morale njihove žrtve dokazati svoje domoljubje s tem, da bi se pustile pobiti. Danes to ni več skrivnost niti sredi slovenske republike ne. A čudno, žrtve komunističnih atentatorjev so še vedno „izdajalci“ in njihovi morilci so še „heroji“.

Med prvimi je bil ubit mladi liberallec Fanuš Emer, ki je delal skupno s Slovenskim narodnim gibanjem za povezavo vseh sil proti okupatorju. Ker ni zaupal komunistom, je moral umreti. Podobna usoda je zadela kmalu med mnogimi drugimi tudi socialdemokrata Vinka Urankarja, predsednika Zveze industrijalcev Praprotnika, vplivna katoliška visokošolca Zupca in Kiklja, jasnovidnega duhovnika prof. Ehrliche, uglednega člana Slovenske legije Iva Peršuha, njegovega naslednika Majdiča, bivšega bana Natlačena in posredno tudi talce, ki jih je okupator nič manj zločinsko streljal zaradi komunističnih umorov slovenskih rojakov.

Se v v hujši meri pa je zajel revolucionarni teror slovensko podeželje. Morili in mučili so vplivne ljudi, ki so bili dovolj trdni v svojem verskem ali narodnem prepričanju, da jih komunistična propaganda ne bi mogla omajati. Drugi so bili žrtve strahovanja, s katerim je hotela OF doseči zase monopol nad celotnim odporom proti okupatorju.

trditev, da je bil takrat narod združen okrog Osvobodilne fronte. Če bi bilo tako, zakaj umori? Zakaj strahovanja? Zakaj likvidacije celih družin? Kdo bi mogel napisati nepregledno vrsto imen tistih, ki jih je dala pobiti OF, predno se ji je posrečilo izzvati oborožen odpor? To ni bil odpor sistema proti sistemu, marveč upravičena samobramba od dveh strani ogroženega ljudstva.

Danes bi nekateri radi stvari poenostavili rekoč, da so bili za revolucijo oboji enako odgovorni, eni in drugi enako krivi, ali da je imel vsak po svoje nekaj prav. Tako govorjenje in pisanje je lahko posledica nezpoznanja ali nespoštovanja zgodovine. Prosti vpliva dolgoletne partijske propagande bi lahko opazili, da so bili „eni“ sredi okupacije pripravljani žrtvovati narod revoluciji in obrambi Stalinove ZSSR, medtem ko so „drugi“ hoteli ohraniti sebi, svojim domačim in narodu življenje. „Eni“ so s silo in prevaro uvajali marksistični totalitarizem, „drugi“ so ga odklanjali. „Eni“ so poskušali z vsemi sredstvi uvesti ateizem kot državno vero, „drugi“ so hoteli obvarovati svobodo vesti. „Eni“ so propagirali boj proti okupatorjem, a so posredno ali neposredno uničili več slovenskih življenj kot zunanji sovražnik, ne da bi s tem niti za en dan skrajšali dobo okupacije ali omejili nje krutost. „Drugi“ so se zavedali hkratne nevarnosti fašizma, nacizma in komunizma.

Tudi niso redki, ki mislijo, da je politično koristno enačiti namene „enih“ in „drugih“; trdijo, na primer, da bi „drugi“ slej ko prej počeli isto, kar so storili „prvi“, če bi le imeli priložnost. Taki „pragmatiki“ bi iz varne oddaljenosti radi ostali čisti in vzvišeni nad preteklostjo, a kažejo le svojo slepoto za idejno ozadje revolucije; ne zavedajo se, da s prezirom realnosti odpirajo vrata novim oblikam laži in nasilja. Ne opravljajo svoje dolžnosti. Ko razkazujejo sodobnikom svoje neomadeževane roke, zastrupljajo z nerazčiščeno preteklostjo narodu prihodnost.

Tako vedenje spominja na nekdanjega rimskega upravitelja v Judeji, ki je tudi hotel ostati čistih rok ob smrti Pravičnega. Njegovo ime ni postalo simbol pravičnosti pa tudi ne politične modrosti.

Le odprtost resnici lahko popravi zmedo, ki še traja kljub propadu komunističnega sistema. Ključ za razumevanje vojne in revolucionarnega obdobja na Slovenskem je treba iskati v tistih mesecih pred pol stoletja, v konkretni realnosti prvih žrtev komunizma. Te so izkrvinele zaradi svojega prepričanja, še predno je bila mera potrpežljivosti polna, predno se je ustanovila spontano in brez vsake politične špekulacije prva Vaška straža.

O vsem tem je bilo v zdomstvu veliko povedanega. Tudi v Sloveniji je že na razpolago dovolj snovi za objektivno presojo revolucije. In vendar, v „postkomunistični“ slovenski državi propagirajo po šolah in po medijih še vedno stare laži in polresnice. Narod živi še naprej sredi množičnih grobišč, kakor da za smrt tisočev, ki v njih trohne, ne bi bil nihče odgovoren. Kako naj sredi take stvarnosti raste nov, moralno zdrav in odgovoren rod?

Zato naša dolžnost pričevanja ni in ne bo manjša, kakor je bila do zdaj.

Republika Slovenija
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Ljubljana, 23. junija 1992

Vsem Slovencem v Argentini!

Naključje je hotelo, da se le nekaj dni za tem, ko vsi Slovenci praznujemo prvo obletnico samostojnosti, naši kulturniki s svojo bogato ustvarjalnostjo predstavljajo na Tednu slovenske kulture v Buenos Airesu. Zato bi rad izkoristil to priložnost in pozdravil vse Slovence v Argentini ter jim zaželel, da to pomembno nalogo promocije slovenske kulture izpeljejo čimbolj uspešno. Teden, ki je pred nami, je pomemben zaradi tega, ker na njem sodelujejo kulturniki iz domovine in zdomstva, hkrati pa so pri njegovi organizaciji sodelovali Slovenci iz obeh zdomskih skupnosti v Argentini. Ravno to sožitje vseh nas, pri katerem je v ospredju narod, ne pa ideologija, se mi zdi najpomembnejši dosežek slovenske demokracije. Prepričan sem, da bo ta teden med Argentinci še povečal zanimanje za nas, našo kulturo in predvsem slovensko skupnost v Argentini, hkrati pa je to pomembno izhodišče za bodoče sodelovanje med matico in zdomci ter tudi med zdomci samimi.

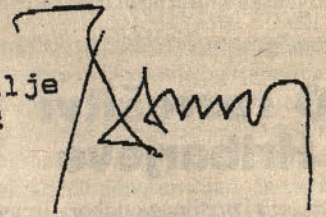
Predstavitev slovenske kulture Argentincem je nujna že zaradi številčnosti naših izseljencev v tej državi, ne smemo pa pozabiti tudi tega, da je Slovenija v času vojne ravno iz Argentine dobila pomembno javno podporo svetovno znanega pisatelja in borca za človekove pravice Ernesta Sabata ter Nobelovega nagrajenca za mir Adolfa Pérez Esquivela. Argentina je bila tudi prva latinskoameriška država, ki je uradno priznala slovensko neodvisnost, ne da bi pri tem čakala na odločitev Združenih držav Amerike.

Slovenci cenimo to pomembno podporo in mislim, da je teden naše kulture lepa priložnost za oddolžitev.

Ministrstvo za kulturo se zaveda ogromnega kulturnega potenciala med našimi zdomci. Vemo tudi, da je Buenos Aires eden najmočnejših slovenskih kulturnih centrov v svetu. Pri uveljavljanju Slovenije in njene kulture bodo ti centri izredno pomembna oporna točka.

Ob koncu bi se organizatorjem Tedna slovenske kulture rad zahvalil za ves trud, ki so ga vložili v to akcijo. Prepričan sem, da jo bodo izpeljali odgovorno, tako kot so vse dosedanje kulturne dogodke v dolgoletni zgodovini slovenskega zdomstva v Argentini.

Borut Šuklje
MINISTER

Nova vlada v zadregi

Po mesecu dni nove vlade je predsednik vlade dr. Drnovšek odstranil svojega prvega ministra - za finance - Janeza Koparja. V parlamentu, ki je o tem imensko glasoval, je poslanec Lojze Peterle dejal, da nova vlada ne ravna po načelih racionalnosti, ki jih je zagovarjala. Po eni strani se zavezuje za protinflacijsko politiko, po drugi pa sprejema dvig plač. Dr. Drnovšek je tudi izjavil, da je stanje v finančnem

ministrstvu anarhično. Veliko poslancev ni bilo zadovoljnih s tako hitro zamenjavo ministra (česar predsednik vlade ni utemeljil). Končno so za novega ministra za finance izvolili Mitja Gasparija.

Zbor združenega dela, ki je prej blokiral lastninske zakone, to nadaljuje tudi sedaj. V ostalih zborih pa potekajo proceduralna vprazanja v zvezi z lastninskimi in volilnimi zakoni.

SKD o zakonu o državljanstvu

Na včerajšnji tiskovni konferenci je komisija za Slovence po svetu pri Slovenskih krščanskih demokratih predstavila svoje mnenje o delu zakona o državljanstvu, ki zadeva Slovence, živeče izven matične domovine.

Predsednik komisije Tomaž Kunstelj je na začetku povedal, da je stranka že v prejšnji vladi razmišljala, kako bi Slovence, ki so bili tako ali drugače „hendikepirani“, ker so bili prisiljeni oditi v tujino, pomagala pri vrnitvi v domovino. „Dr. Marko Kremžar se je že lani pogovarjal na ministrstvu za notranje zadeve, vendar pobud slovenskih izseljencev niso upoštevali,“ je pojasnil Kunstelj.

Zakon med drugim zahteva, naj tisti Slovenci, ki so jih po letu '45 zaradi političnih razlogov izgnali iz države, vložijo pro-

šnje za pridobitev državljanstva, kar je po mnenju Viktorja Blažiča nesprejemljivo. „Ta zakonodaja je le del tistega mehanizma, ki je politične nasprotnike tudi fizično odstranjeval. Odprava te diskriminacijske zakonodaje bi sprožila nov postopek. Ne gre torej za pridobivanje državljanstva na osnovi vlog, temveč je potrebna avtomatična pridobitev,“ je poudaril Blažič. Postopek bi se po njegovem mnenju omejil na prijavljanje prizadetih, kar pomeni brez predhodnih prošelj (vštete bi bile tudi prijave umrlih, s tem bi namreč njihovi potomci pridobili državljanstvo).

Glede Slovencev v zamejstvu komisije menijo, da bi lahko imeli vse pravice kot drugi Slovenci, razen volilne.

Slovenec, 6. junija

Pomembna 40-letnica

Malo je ostalo organizacij, ki smo jih imeli iz prvih let zdomstva. Če se ozremo po prehojeni poti, lahko rečemo, da so ostale tiste, ki so bile trdno zakoreninjene v tistih nespremenljivih vrednotah, ki smo jih prinesli iz domovine. Z njimi je članstvo raslo ali upadalo, včasih so organizacije, ki so se oddaljile od njih, tudi izginile, nastajale so nove, ki so nadomestile stare in preživete, bili pa so tudi primeri prevrednotenja in življenja je pokazalo samo, kaj se manjka zdomskemu svetu. Na splošno pa velja, da so obstale organizacije, katerih korenine so ustanovitelji pred 40-45 leti zasadili tako globoko, da so se nežne sadike prijele in rodile tako obilne sadove, da jih uživajo še danes mladi rodovi.

Ena izmed takih organizacij je Slovenska kulturna akcija, ki je z letošnjim letom stopila že v dvajseto poslovno dobo, tako da lahko že letos govorimo o njeni 40-letnici življenja. Ne bom zapisal obstoja, ker organizacije morajo živeti, ne pa samo obstajati. Lahko bi tiste ustanovitelje izpred štirideset let imenovali utopiste, ki pa so z vztrajnim delom dokazali, da more prav iz vrst takih sanjačev zrasti mogočno drevo, ki je ne samo skrbelo za slovenstvo v tujini, vplivalo je tudi na one v domovini, kjer je bila tradicionalna katoliška usmeritev po letu 1945 do nedavnega izgnana iz slovenske kulture, prav tako je bila njena dejavnost opazljiva tudi v zamejstvu, vsaj v kolikor moremo govoriti o katoliško usmerjenem. Ko smo letos na dvajsetem občnem zboru pregledovali že opravljeno delo in delali načrte za prihodnost, se nismo več spraševali o upravičenosti in potrebnosti Slovenske kulturne akcije. Zadosti je,

O razrešitvi Hribarjeve

Na 15. seji izvršilnega odbora in sveta slovenske konference Svetovnega slovenskega kongresa 10. junija so člani teh dveh teles z dvanajstimi glasovi za in enajstimi proti razrešili dosedanjo predsednico Spomenko Hribar in za novega predsednika imenovali podpredsednika Slovenskih krščanskih demokratov in člana sveta Franceta Miklavčiča.

Del članov je predlagal, naj Hribarjeva sama odstopi, ta pa tega ni želela storiti.

Del članov sveta in izvršilnega odbora je kot glavni razlog za njeno razrešitev navedel, da Hribarjeva ni sposobna nadstrankarsko voditi kongresa, kar bi bilo nujno zaradi zelo pisanega članstva.

Dr. Tine Velikonja je Hribarjevi med drugim dejal, da je popolnoma jasno, da Svetovnega slovenskega kongresa ne more več voditi zaradi inkriminiranega članka Zaustavite desnico. Sicer pa je v vodstvu SSK že nekaj časa tlelo. Spomnimo se le afere s slovenskim tolarjem.

Pred časom je v obširnem pismu podpredsednik SSK Viktor Blažič zapisal, da je že nekaj časa trajajoča kriza v SSK posledica spornega ravnanja Spomenke Hribar. Konec prejšnjega tedna so se oglasili še nekateri člani sveta SSK, ki so Blažičevo pismo podprli in na račun Spomenke Hribar zapisali še nekaj hudobij obtožb. Poleg pristranskega, torej strankarskega ravnanja, so ji očitali še avtoritarnost in nedemokracijsko izigravanje nekaterih statutarnih pristojnosti organov SSK. Sicer pa so prve zahteve po razrešitvi ali odstopu dosedanje predsednice SSK prišle iz šentjurske in celjske podružnice kongresa.

Spomenka Hribar pa bo do nadaljnjega ostala članica sveta Svetovnega slovenskega kongresa.

da pregledamo delo zadnjih dveh let in videli bomo, da kljub gospodarski krizi, izumiranju njenega članstva, globokim pretresom in spremembam v domovini, imamo dolžnost in možnost življenja in delovanja še naprej. Sadiko, posajeno pred štiridesetimi leti, so njeni vrtnarji ogradili samo z ograjo krščanskega etosa, da je ne zaduši plevel materializma in ne podro viharji modernega brezboštva, ki sta se takrat razlila čez svet. Če sta se takrat materializem in brezboštvo prikazovala pod podobo komunizma, ki je pred nedavnim propadom ne samo v Sloveniji, ampak v vsej Evropi, s tem še ni rečeno, da so že izginili tudi njihovi ostanki, ki se danes skrivajo pod drugačno podobo in ki imajo še dosti politične moči, da ne puste svobodnega razvoja kulture.

Delo SKA v pretekli poslovni dobi se ni dosti razlikovalo od tistega, ki ga je vršila organizacija v preteklosti: po številu objavljenih knjig smo presegli druge poslovne dobe, tako da lahko ob štiridesetletnici pokažemo našo književno bero — 150 knjig in zvezkov revije iz vseh panog kulturnega ustvarjanja. Nekateri izmed teh so že doživeli ponatis v Argentini, druge letos ponatiskujejo sedaj že v domovini.

Najbolj se je kriza poznala pri naši reviji Meddobje, ki je zaradi zvišane poštnine, tiskarskih stroškov in smrti članov izšlo samo enkrat, medtem ko je glasilo organizacije Glas SKA z izjemo ene same številke izhajal redno.

Kulturni večeri, ki naj bi bili drugi dokaz dejavnosti organizacije in njenih odsekov, so dosegli rekordno število petinštridesetih večerov, ker moramo k tem v Buenos Airesu prišteti še one v domovini: razstavo Bare Remec, Teda Kramolca, sester Dolinarjevih, predstavitev pesniških zbirk Vladimirja Kosa in Toneta Rodeta ter Zbornika dr. Tineta Debeljaka. Vsekakor gre za poživljeno delovanje in za povečan delokrog.

Po svojih pevcih, nekdanjih članih, je SKA kar dobro zastopana v svetu in Sloveniji, prav tako po likovnikih in literatih. Eden izmed odsekov, ki je pokazal veliko dejavnost in ki bi moral vplivati tudi v domovini, je družbeni odsek, seveda če bi bile ugodnejše razmere. Literarnim ustvarjalcem je bila posvečena ena številka mariborskih Dialogov, o njihovi dejavnosti so pisali pa tudi Književni listi, Nova revija, Družina in druge publikacije. Kar zadeva likovnike, je prav zadnji kulturni večer, ki je imel krasen uspeh — Bukovčeva razstava — pokazal, da bi bila znova potrebna šola za likovnike zaradi velikega zanimanja.

Spremembe, ki so nastale v domovini, bodo nujno odmevale tudi v SKA, zato je občni zbor priporočil tudi spremembo nekaterih pravil, da se organizacija prilagodi razmeram; toda v bistvu bo SKA ostala, kar je bila: apolitična zdomska, kulturna organizacija, ki ji je merilo samo krščanski etos.

Tone Brulc

IZ ŽIVLJENJA V ARGENTINI

Tone Mizerit

Kaj malo neznank ostaja v trenutku, ko so dejansko pred vrati volitve prestolniškega senatorja. Seveda, s tem ne bo samo zaključeno eno obdobje argentinskega političnega življenja, temveč bo odprto novo, mnogo bolj važno kot pa je izmenovanje enega člana več v senatorsko zbornico, ki je tako pod kontrolo peronizma.

GRE ZA PREDSEDNIŠTVO

To je v bistvu smisel tekme. Menemizem na teh volitvah igra na svoj ugled v prestolnici in možnost, da pokaže, kako predsednikova figura privlači volilce. De la Rúa pa igra na osebni interes. In tega si bomo sedaj nekoliko pobliže ogledali.

Radikalizem je po hudem porazu na predsedniških volitvah pred tremi leti zašel v neke vrste „zimsko spanje“. Iz njega se ni zbudil niti na poslanskih volitvah lansko leto, ko je menemizem kljub nasprotnim napovedim prodril z večino svojih kandidatov, tako na poslanskih kot na guvernerskih mestih. Izstopajoča izjema je bilo prestolniško mesto, kjer se je radikalizem pod vodstvom sedanjega senatorskega kandidata sijajno odrezal, medtem ko sta tako peronizem kot zavezniški liberalizem nazadovala.

De la Rúa ima torej priliko dokazati, koliko glasov lahko pritegne v enem izmed največjih okrožij v državi, saj je glavno mesto za provinco Buenos Aires kraj, kjer je osredotočeno največje število prebivalstva. Izkazalo bi se tako, da je on močna osebnost za predsedniško kandidaturu, za katero v radikalizmu ni preveč primernih osebnosti.

Dejansko je radikalizem glede močnih figur kaj v poraznem stanju. Ni mož „vse-državne“ višine. Preveč je vse „provincialno“. In glej čudo. Medtem ko je v peronizmu vidno, da imajo večje izglede za uspeh predstavniki iz provinc, kaže v radikalizmu ravno obratno. Končno veljavno je ostalo na čelu stranke troje osebnosti: De la Rúa, kordobski guverner Angeloz in bivši predsednik Alfonsín. Vse ostalo je „drugorazredno“.

Alfonsina je treba dejansko odšteti, če govorimo o predsedniški kandidaturi. Način, kako je zaključil svoj prejšnji predsedniški mandat, in pa spomin na njegovo dobo ga dejansko onesposobi ne toliko v radikalizmu, kot med narodom na splošno. Angeloz ima za sabo težko dediščino poraza proti Menemu na zadnjih predsedniških volitvah. Če torej De la Rúa uspe v svojem boju za senatorsko mesto proti Menemovemu kandidatu, bo lahko v radikalizmu in pred narodom izjavil, da je edina osebnost, ki se more uspešno postaviti nasproti sedanjemu predsedniku. To bo vedno adut v njegovih rokah.

Kar se volilne kampanje same tiče, omenimo, da je dober teden pred zak-

ljučkom peronistični kandidat Porto prejel 300.000 dolarjev, ki mu jih je poslala stranka, da napne zadnje sile in skuša pridobiti na terenu v zadnjem tednu to, česar ni mogel storiti v dolgih mesecih napora. Od tu taka poplava propagande po televiziji, kjer sta mu na pomoč priskočila zlasti gospodarski minister in sam predsednik.

Kar se tiče gospodarskega ministra, pomnimo, da je Domingo Cavallo odločilno posegel v volilni boj v marsikateri provinci in priznalo je, da je nagnil tehtnico na peronistično stran. Vprašanje je, če bo njegova učinkovitost izkazana tudi v prestolnici. Znano je, da je volilna masa v mestu Buenos Aires zelo svojevrstna; ni podobna nobeni drugi v vsej državi. V takem okolju je lahko negativno, kar je drugod bilo izkazano kot pozitivno. Izkazalo se bo, kaj je res, čim bodo znani prvi volilni izidi.

PROBLEM NA PROBLEM

Nekaj pa je jasno zadnje dneve volilne kampanje. Bile so to učiteljske in profesorske stavke. Zadeva je taka: Že dolgo let teče v Argentini razvoj decentralizacije učnega sistema. Država je obdobje za obdobjem predajala v roke provinc in celo občin šole, ki so bile prej v osrčju strukture državnega vzgojnega ministrstva. Ta razvoj pa še ni dokončan. In tako danes najdemo v prestolnici (in tudi po nekaterih provincah), da soživljajo državne šole z občinskimi. S to razliko, da učitelji v občinskih šolah prejemajo še enkrat večjo plačo kot pa v državnih.

To je zadnje čase povzročilo dvojno posledico. Po eni strani državne šole ostajajo brez učnih moči. Medtem ko je učiteljstvo vedno bolj maloštevilno, se vsi državni učitelji, ki le morejo, selijo na občinske šole: za isto delo prejemajo dvojno plačo. Po drugi strani pa se je sprožila sindikalna akcija državnih učiteljev: stavke in cestni protesti. Te proteste pa spremljajo tudi učenci, študentje in njihovi profesorji. Prišlo je tako do prvih ljudskih vstaj, ki so posebej negativne na pragu volitev.

Menem je hitro posegel vmes in obdoli, da so protestov krivi radikali in nekatere levičarske stranke. Učiteljski sindikat pa je dejal, da včasih te stranke res izrabijo protest v svoje namene. A da nihče ne bi mogel ničesar izrabljati, če bi učitelji prejemali zadovoljive plače in bi do protestov ne prišlo. Učiteljske plače pa so res nevedne: v prestolnici učitelj (začetnik) prejme komaj 230 pesov (dolarjev). V La Rioji še manj: 170 pesov, a v Neuquenu 390, vse za isto delo.

Problem je za vlado tudi dejstvo, da v kongresu ne more prodrati z zakonom o spremembi pokojninskega sistema. Ta je bila ena izmed obvez z Mednarodnim denarnim fondom. Enako kot privatizacije, ki nočejo in nočejo iz kongresne palače.

Problem v kongresu je tudi z ustavno reformo, celo z zakonom o plebiscitu. Zavezniški peronizma nikakor niso pripravljene zastopati vladi zaželene večine. Nekateri je sploh niso pripravljene dati, naj bo cena taka ali taka. Menem tako vidi, kako se vedno bolj zapleta zadeva ponovne kandidature. Zlasti še, ko je vidno, da v njegovem najožjem krogu mnogi potihoma žele, da bi se načrt izjalovil.

Medtem pa je tudi Cerkev ponovno pozvala na večjo socialno skrb za najbolj zapostavljene sektorje prebivalstva. V obmorski Mar del Plata je bilo ponovno zasедanje sindikalistov, ki ga vsako leto sklīče komisija za socialno pastoralo. Ob zaključku je padel tudi gornji poziv. Opomnimo, naj vlada ne pozabi, kaj je njena prva skrb: javna blaginja vseh.

Dr. Milan Komar — papeški odlikovanec

Univ. prof. dr. Milan Komar je pred kratkim prejel od papeža Janeza Pavla II. visoko odlikovanje za svoje delovanje kot filozof, podagog in velik katoliški mislec, in sicer **red svetega Gregorja Velikega** v stopnji komendatorja.

To papeško odlikovanje bo dr. Komarju izročil v stolnici v San Justu tamkajšnji škof med slovesno sveto mašo v petek, 10. julija ob 19. uri.

Dr. Milanu Komarju, našemu zaslužnemu rojaku v Argentini, ki s svojim delovanjem bogati tudi Slovence, vsi iskreno čestitamo k tako visokemu priznanju!

Govor pri Lipi sprave

16. junija 1992 na ljubljanskih Žalah

Čeprav mi ni težko govoriti o obžalovanju, odpuščanju, spravi in sožitju, se vendarle počutim neobgljenega. Iz več razlogov.

— Sem mlajši od udeležencev v bratomorni državljanski vojni, saj sem rojen med 2. svetovno vojno. Toda mislim, da moramo tudi mlajši povedati, kaj mislimo o medvojnih in še zlasti o nerazumljivih povojnih dogodkih.

— Presenečem sem, kako vehementno nekateri zavračajo vsako misel o spravi, še posebej vsesplošni narodni spravi. Češ, imeli smo pravno slovesnost v Kočevskem Rogu in je s tem na simbolni način vse urejeno.

— Najhujše pa je, da se vrača negotovost po tolikih letih, ko nas je bila večina prepričanih, da se vendarle končuje obdobje sovraštva in nasilja. Mislim na dve žrtvi nasilja v letošnjem letu. Za tako majhno državo je to le preveč, saj gospoda Lazari in Kramberger nista bila kdor si bodi.

Vse, kar se je pri nas dogajalo, še vedno ni povsem dognano, saj nekateri ne želijo povedati vsega, kar vedo, arhivi pa so verjetno za vselej uničeni. Ta negotovost vnaša nove dvome in sumničenja med ljudi. Hromi jih v medsebojnih odnosih in je našemu narodu tudi ovira pri gospodarskem sodelovanju in napredku, dokler je med sabo sprta.

In tu je bistvo predloga Deklaracije o narodni spravi, ki sledi iz zadnje ugotovitve:

„Da bi slovenski narod mogel zaživeti polno življenje, ki ga je doslej hromila in ga deloma še hromi iz medvojnega časa izvirajoča in pol stoletja dolga razdeljenost, in da bi ob spoštovanju naše preteklosti, slavne in hudo grenke, mogli odložiti njena najtežja bremena in vse ustvarjalne moči posvetiti izboljšanju sedanjosti in zahtevam

prihodnosti, v dobro Republike Slovenije in vseh njenih državljanov ter v dobro prijateljskega sožitja z vsemi, ki nam jih je usoda namenila v povezanosti in sosedstvu, predlagamo, da skupščina Republike Slovenije sprejme naslednjo Deklaracijo o narodni spravi...“

Razumljiv mi je bil odpor Zveze združenja borcev, čeprav bi ravno oni z Deklaracijo mnogo pridobili. Neazumljivi pa sta mi bili mnenji vlade in Zakonodajne pravne komisije slovenske skupščine, ki sta deklaraciji nasprotovali, a sta pravzaprav priznali, da bo država morala sprejeti ustrezne predpise. Razen za 1. točko, češ da je že uresničena s pravno slovesnostjo v Kočevskem Rogu. Deklaracija namreč predlaga, da predsedstvo, skupščina in vlada, kot naslednica prejšnje partijske oblasti sprejemajo ugotovitve Deklaracije in izrečejo obžalovanje za vse žrtve, v svojem imenu, v imenu slovenkega naroda in države Republike Slovenije. Z odklonilnimi mnenji sta komisija in vlada objektivno zaščitili tedanjo partijsko oblast in njeno zgodovinsko vlogo. Med drugim je vlada tedaj zapisala, da je potrebno zagotoviti vsem Slovencem pravico do domovine, kar z Zakonom o državljanstvu Slovenija ni dobro rešila za vse Slovence.

(Tu je govornik dodal svoj nagovor Kranjčanom ob osamosvojitvi 26. junija 1991; ter končal:)

Ugotovimo, da po osamosvojitvi zmoremo tudi to, narodno spravo namreč, kot državnopravno dejanje. Mislim, da smo na tem simbolnem grobu žrtv dolžni obljubiti, da bomo to tudi storili. Tudi oni bi to želeli.

Vitomil Gros, dipl. inž.
Poslanec liberalne stranke
v slovenski skupščini

Iz pisma iz Slovenije

7. junija 1992

Tu ni nič lepega. Peterleta in njegove so z vso pretkanostjo in grdobijo potisnili stran od vlade, da so zavlada tisti, ki so že od preje navajeni vladati in jim je bilo strahansko hudo, ker niso imeli prve besede. Vsa prejšnja vlada je bila zanič, vendar so vse strokovne delavce obdržali, ki so sedaj čudežno postali nepogrešljivi. Obljubljajo kmalu volitve, mi pa se vprašujemo, zakaj. Saj se lahko vlado zamenja kar tako po domače brez volje naroda, kakor so oni storili. Toliko časa so se selili iz stranke v stranko, da so ugotovili, da jih je dovolj, ki bodo za odstranitev Peterleta. Smatrali smo, da pripadnik neke stranke vedno stoji na stališču stranke, sedaj pa izgleda, da so stranke samo sredstvo za dosego oblasti in nič drugega.

Prvo, kar je nova vlada naredila, je bilo, da so vsem vladnim in drugim javnim službam povečali plače. Seveda je veliko nezadovoljstva med delavci, ki nekateri komaj preživljajo svoje družine. Ker so se plače povečale, smo tudi upokojenci dobili več. Ko pa dobimo več, moramo v trgovini že takoj odšteti več.

To je začarani krog, ki ne rešuje ničesar. Višje plače potegnejo vse cene navzgor, pa smo zopet tam. Prejšnji vladi se je posrečilo znižati inflacijo, sedaj pa gre zopet navzgor. Električna se je podražila, komunalne storitve, prevozi z vlakom in avtobusom tudi. Pa kaj bi pisal o tem, saj ste tudi vi okušali te dobrote.

Če ne bi pri nas menjali stare dinarje za slovenske tolarje, bi imeli danes katastrofo, kakor jo imajo v Srbiji. Vseskozi bi plačevali za vojno na Hrvaškem in v Bosni in Hercegovini. Lepo bi se stroški porazdelili po vsej bivši Jugoslaviji. Srbi pa so denar vedno rabili za nakup orožja. Šele sedaj vidimo, koliko ga je bilo povsod. Prav danes je radio povedal, da so na Sarajevo izstrelili že 130.000 raket in raznih topovskih izstrelkov. Pravijo, da mora biti središče Bosne in Hercegovine izravnano z zemljo in dosti ne manjka. Vse cerkve, džamije, bolnišnice, tovarne, velike trgovine, stari del mesta, ki je bil svetovno znan, porodnišnice, vse je že v razvalinah. V okolici pa čistijo kar od kraja muslimanske vasi, tako da ne ostane prav ničesar od njih ne živo ne stavb, vse je izravnano.

To ni vojna v pravem pomenu besede, to je satansko uničevanje vsega, kar ni srbsko. Ljudje bežijo na vse strani, da si rešijo golo življenje. V Sloveniji je sedaj že okrog 60.000 beguncev in to največ majhnih otrok z materami in pa stari ljudje. Nekateri so pri svojcih, ki tukaj delajo, drugi pa po barakah.

Zbiramo hrano in obleko za otroke, nekaj pomoči prihaja tudi iz tujine, tako, da jim pomagajo Karitas in Rdeči križ. Karitas imamo kar v župnišču. Saj pomagamo kolikor moremo, a prav dolgo to ne bo šlo, ker smo tudi sami gospodarsko zelo slabi. Tudi naši ljudje pravijo, da so potrebni pomoči, ker so brez dela ali na čakanju za delo.

Spomenka in njena desnica

Mnogo prahu je dvignil članek Spomenke Hribar Zaustavite desnico, ki smo ga ponatisnili v našem listu. Odmev je našel v pismu lic. Francija Markeža, ki je bil tudi objavljen v ljubljanskem Delu v sobotni prilogi 16. maja.

Svoj pogled — ne ravno Spomenkin — pa je izpovedalo mnogo bralcev v Sloveniji in si tudi upalo napisati; Delo je več teh objavilo v sledečih številkah sobotne priloge med pismi bralcev, ki se jim pridruži tudi zanimiva izjava pisatelja *Draga Jančarja* (ki nas bo obiskal za dneve slovenske kulture) v Slovincu (ponatis v naši predzadnji številki).

Najdanes navedemo nekatere odstavke iz teh pisem.

Ivan Tomažič, Dunaj: Pravijo, da volk menja dlako, ne pa navad. Po gornjem članku bi sklepal, da sodi v to kategorijo tudi gospa Spomenka Hribar. (...) Ne oglašam se rad, vendar ne morem drugače, ker sem z njenim pisanjem prizadet kot kristjan in kot navdušen Slovenec, ki ni bil nikoli sprt s kakšno politično skupino in je sodeloval v Slovenskem svetovnem kongresu z iskrenim namenom, da bi Slovenci res našli skupno pot in bratsko sodelovanje. Vi pa, gospa Hribar, in z vami razdiralci slovenske enotnosti ste me silno razočarali. Vaš članek je sam žolčni napad na kristjane in na katoliško vero, h kateri se priznava celih 72 odstotkov Slovencev. (...) Trobljenje o nevarnosti klerikalizma v slovenskem političnem dogajanju je ostanek protiverske komunistične gonje v Sloveniji, kjer se prava demokracija še ni uveljavila. V Nemčiji, Italiji, Avstriji in drugod so krščanske stranke na oblasti, ne da bi kdo govoril o klerikalizmu. Take strahove sta si izmislili gospa Hribar in njena stranka, katerima je demokracija še tuj pojem. To priznava sama S. Hribar s stavkom, da je bil namen njenega članka „opozoriti na nevarnost premoči desnice“. Premoč sme imeti torej le levica. Kje je tu demokratično pojmovanje političnega življenja?

Marina Bahovec, Ljubljana: Antikomunizem je „pozitivnost in vrlina“, če to pomeni dosledno zavzemanje proti totalitarnemu režimu, ki je zakrivil smrt desetine milijonov ljudi, razvrednotil posameznika, brezobzirno in kruto uničeval gospodarstvo, znanost, kulturo in celo narode, pri tem pa se sarkastično posmehalo človeku kot svobodnjaku. Postavljati antikomunizem kot „soodgovornega za državljansko vojno“ in posledično kot „krivca tolikih žrtv pri nas“ nas prav tako vrača v svet enih resnic in enoumij, edinih Resnic in Pravic. Napadati nekoga, da nastopa v vlogi branilca svoje absolutne Resnice in Pravice, in pri tem ne uvideti, da smo tudi sami samo branilci svoje resnice kot Resnice, je kaj? „Oportunizem, lizunstvo, kameleonstvo, hinavščina“ — še najbolj bi rekla to zadnje. Tisti, ki nestrpnost nastopajo in drugim očitajo nestrpnost, so pa po mojem kameleoni. (...) O spravi pa menim tole: zločini morajo biti raziskani, obsojeni in zločinci kaznovani, vsaj simbolično in post festum, če že drugače ni mogoče. Za prestopke, ki niso v skladu s človeškimi in božjimi postavkami, je treba odgovarjati. Ali imamo sodišča samo za to, da bodo sodila kurjim tatovom, velike ribe in gangsterski „bossi“ pa bodo potovali na Havaje?

Martin Koman, Zagreb: Ali ni neumestno spotikanje ob vprašalniku o religiozni vzgoji, za katerega navajate, da ga

Karitas pošilja preko vrtcev staršem otrok? Vem za primer, ko so v prejšnjem sistemu v vrtcih učili otroke, da je treba imeti bolj rad Tita kot mamico, ne da bi starše prej povprašali, ali se s tako vzgojo strinjajo. Zraven pa so za dvoličnost vzgoje krivili samo verne starše.

Anton Jakopič, Videm-Dobrepolje: Več hrbtenice, gospa Spomenka. (...) Težko je delati s takole nepredvidljivimi ljudmi, kot ste vi, ki pod vplivom preživelega sistema, iz katerega v svojem bistvu ne morete, sodite tudi druge ljudi. Slovenci lahko preživimo samo z močno slovensko zavestjo, z zavračanjem fašizma in komunizma kakor tudi vseh muh novoliberalizma, ki nas lahko privede v enako duhovno revščino kot komunizem. Neprestano rinjenje materialnih problemov v ospredje in jadikovanje in jamranje in menjanje vlad, itd., itd. so samo pesek v oči. Materialno stanje se ne bo popravilo ne zaradi Peterletove, ne zaradi Drnovškove, ne zaradi ekspertne vlade, ne z dolgoveznim čenčanjem po časopisih in v skupščinah, pač pa z vestnim in odgovornim delom vsakega na svojem mestu.

Rudolf Blaž, Ljubljana: Obnašanje Spomenke Hribar in tovarišije lepo kaže, da bizantinske značajske poteze niso značilne samo za Spomenkoviča. Da članica slovenskega razumskega jedra ne razume, da po tej poti ni mogoče priti do sprave niti med mrtvimi, kaj šele med živimi, je za opazovanje komedija, zanje tragikomedijska, za Slovence in Slovenijo pa tragedija. Očitno ne loči med pridevniško demokracijo, kot so: ljudska demokracija(?) socialistična demokracija, samoupravna demokracija, demokratična demokracija... in demokracija. Kaj zanje pomeni pojem demokracija? (...) Podpisi v Demosu, zapečateni s poljubni, so zdržali komaj 14 dni. Koliko bodo zdržali sporazumi z „novimi“ partnerji, podpisani brez poljubov? (...) Ali namerava zaustaviti desnico in „desnico“ tudi v Slovenskem svetovnem kongresu ali pa bo pustila priprta vrata za tako zeleni kapital naših izseljencev, zamejcev in zdomcev, kar je vsekakor desno početje?

Anton Železnikar, Ljubljana: Zaradi demokratične nerazvitosti je v Sloveniji težko govoriti o pravem, kapitalnem, liberalnem, republikanskem desničarstvu, več je izkušnje z levičarstvom, ki pa nima več širše podpore, saj se v njem vrtijo stari obrazi. Med te obraze sodi tudi plejada bivših intelektualcev na oblasti, ki so znali oporekati, izstopati iz ZK, iskati nova pota in, kot se dozdeva, tudi novo lastno perspektivo — iz nekdanje totalitarne v novo „demokratično“ pozicijo. To pa je tisto, kar je na Slovenskem znano le kot „menjava dlake“. Veliko bivših intelektualcev in intelektualcev svoje drže ni zamenjalo za oblast; med njimi pa je gotovo bilo tudi nekaj včerajšnjih in današnjih „neizvirnih“ razumnikov.

Spomenka Hribar je tudi pisala in se zahvaljuje vsem, ki naj bi pravilno razumeli njeno zaustavljanje, citira njihove besede in se spodtika nad izjavami njej neljubih pisem ter zaključuje: „Če se desnica ne bo zaustavila (kajti ni je mogoče zaustaviti le od zunaj, predvsem se bo morala, če ima posluš še za kaj ali koga drugega kot le zase!) bomo to plačali vsi, levi in desni, verni in neverni in še vsi tisti vmes: vsi, ki si želimo normalno državo, predvsem pa vsaj znošno življenje in malo upanja.“

Pregled slovenskih znamk

Na dan slovenske osamosvojitve smo Slovenci dobili „svojo“ prvo poštno znamko. Izvršni svet je sprejel sklep o izdaji znamke ob vzpostavitvi slovenske državnosti. Ministrstvo za informiranje in slovenska pošta sta v največji tajnosti pripravila vse potrebno. Arhitekt Grega Košak je oblikoval znamko z motivom skice osnutka

zgradbe slovenskega parlamenta, ki jo je leta 1947 izdelal arhitekt Jože Plečnik. Znamke je tiskalo ljubljansko Delo, perforirane pa so bile v Avstriji. Kuverte prvega dne so zigosali v devetih področnih poštah slovenskih središčih.

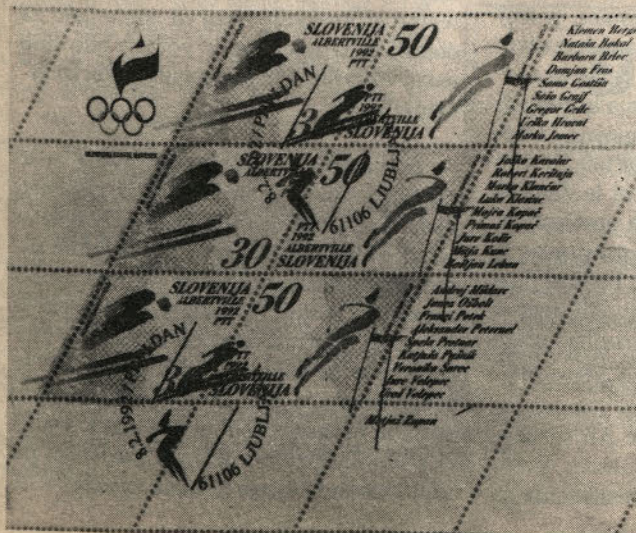

Po uspešnem izidu prve poštne znamke je delo nekako zastalo. Bilo je sicer nekaj načrtov, ki pa niso bili uresničeni. Prve dni decembra 1991 je bila zato v okviru Ministrstva za promet in zveze ustanovljena komisija za pripravo poštne znamke. Na svo-

jem prvem sestanku je bil sprejet predlog predstavnika Filatelistične zveze Slovenije, da se zaradi stiske s časom uporabi za motiv na rednih poštah slovenski državni simbol. V štirinajstih dneh je Delo Tiskarna stiskala serijo štirih znamk, ki jih je računalniško pripravil Srečko Knafelc. Ob oznaki nominalne vrednosti (1, 4 in 11 SLT) je zgodovinski datum „26. 12. 1991“. Na enakih znamkah, ki so izšle kasneje, je datum zamenjan z oznako „PTT“, izšle pa so vrednote za 1, 2, 4, 6, 11, 15, 20, 50 in 100 SLT.

Ob pričetku zimskih Olimpijskih iger sta izšli dve znamki, na eni je motiv skakalca (30 SLT), na drugi slalomistke (50 SLT). Akvarele je prispeval Kostja Gatnik,

Branko Novak pa drzno oblikoval romboidni znamki.

Ob 100-letnici ljubljanske operne hiše oz. prvih predstav v njej je izšla znamka za 20 SLT, kjer je Bronislav Fajon prikazal načrt te slovenske kulturne ustanove.

Ob 300-letnici violinista in skladatelja iz Pirana Giusseppea Tartinija (deloval je večnoma v Italiji) je 8. aprila izšla znamka za 27 SLT. Na njej je stara gravatura Tartinijeve

vega portreta in violini, Amatijska iz Tartinijeve zapuščine in sodobna Demšarjeva po designu Oskarja Kogoja, ki je tudi avtor znamke.

21. aprila pa sta izšli dve novi znamki ob obletnici odkritja Amerike. Na eni je Kolumb, na drugi pa jezuit Anton Marko Kappus, raziskovalec Kalifornije.

Ob znamkah je izšlo že tudi nekaj celin. Dopisnici za 4 in 5 SLT na kartonu rumene barve, nov natisk (5 SLT) pa je že na okolju prijaznem reciklažnem papirju; ob mladinskem SP v smučanju v Mariboru je izšla ilustrirana dopisnica. Pismo oziroma masovni ovitek je doslej samo eno (5 SLT), v kratkem pa lahko pričakujemo izid pisma s tiskano znamko na reciklažnem papirju.

Prof. Lojze Peterle, prvi predsednik slovenske demokratične vlade, med Slovenci v Argentini

V sredo, 1. julija, ob 8.50 prihod na Ezeizo, polet 985 United Airlines iz Miami. Ob 9.20 prihod dr. Andreja Capudra, bivšega ministra za kulturo, polet 510 Lufthansa iz Frankfurta; sprejem v centralni hali; ob 19.30 maša v cerkvi Marije Pomagaj. Pel bo SPZ „Gallus“; nato slavnostni sprejem v dvorani Slovenske hiše.

V četrtek, 2. julija, ob 19.30 maša za žive in mrtve javne delavce v Slovenski cerkvi, nato informativni sestanek SLS.

V petek, 3. julija, ob 20. otvoritev Slovenskih kulturnih dni.

V soboto, 4. julija, ob 10. srečanje z osnovnošolskimi otroki v Slovenski hiši; ob 12.30 obisk radijske oddaje „Slovenski kotiček“; ob 15.30 srečanje z dijaki Srednješolskega tečaja; ob 20. glasbeni večer v Slovenskih kulturnih dni; ob 23. obisk društva Triglav.

V nedeljo, 5. julija, ob 9. maša v Slomškovem domu, nato srečanje, igra „Čarovnik iz Oza“, kosilo; ob 16. obisk slovenskega društva v Bernalu; ob 20. literarni večer Slovenskih kulturnih dni.

V ponedeljek, 6. julija, ob 20. likovni večer Slovenskih kulturnih dni.

V torek, 7. julija, ob 13. kosilo s člani Slovenskega državnega gibanja, ob 20. folklorno-glasbeni večer in zaključek Slovenskih kulturnih dni.

V sredo, 8. julija, ob 20. obisk slovenskega doma v San Martinu.

V četrtek, 9. julija, ob 9. srečanje s SKAS v Slov. hiši, ob 13.00 obisk Slovenskega doma v Carapachayu; ob 15.30 obisk društva Beneških Slovencev; ob 19.00 obisk Našega doma v San Justu.

V petek, 10. julija, obisk Slovencev v Mendoza.

V soboto, 11. julija, ob 17. obisk Hladnikovega doma v Slovenski vasi.

V nedeljo, 12. julija, ob 9.30 mladinska maša v Slovenski cerkvi, nato srečanje z mladino; ob 18.30 obisk na Slovenski Pristavi v Castelarju.

V ponedeljek, 13. julija, odhod v Bariloče.

V torek, 14. julija, ob 20.15 srečanje s člani Medorganizacijskega sveta.

V sredo, 15. julija, ob 8. zahvalna maša v Slovenski hiši, ob 10.30 odhod na Ezeizo in ob 12.50 v Slovenijo s Swissair, polet 149.

Prazniki slovenske kulture

od 3. do 7. julija 1992

Slovenski narod, ki je s priznanjem svoje države stopil na svetovno pozornico v družbi narodov, si utira pot v svet. Tudi slovenski kulturni dnevi, ki bodo v Buenos Airesu od 3.—7. julija 1992, pomenijo korak pri naši afirmaciji v svetu. Pri bogatem in pestrem sporedu petih večerov sodeluje lepo število naših javnih in kulturnih ustvarjalcev iz Argentine in Slovenije. Prireditve bodo vsak dan od 20. do 23. ure v CENTRO CULTURAL GENERAL SAN MARTIN, Sarmiento 1551, dvorana A-B. Vstop je brezplačen.

Prireditelji teh dni je društvo Zedinjena Slovenija, ki je povabilo k sodelovanju tudi Ministrstvo za kulturo RS.

Celotno organizacijo dni ima na skrbi Lojze Rezelj, pri delu in pripravah pa sodelujejo še dr. V. Ašič, T. Debeljak, M. Hribar, A. Dolinar Hrovatova, M. Dolinar, arh. M. Eiletz, J. Jereb, S. Jerebič, arh. I. Kogovšek, I. Korošec, L. Kralj Jermanova, O. Molek, T. Oblak, F. Papež, J. Peternel Dobovškova, I. Tekavec, A. Savelli Gaserjeva, Z. Simčič, J. Šenk, M. Šušteršič, T. Urbanič in M. Vasle.

Iz Slovenije pa organizirata prihod literatov, glasbenikov in časninarjev Marko Jenšterle, predstavnik Ministrstva za kulturo, in dr. Irena Mislej.

Slovenci v Argentini bomo prvič v takem obsegu odkrili del slovenske kulturne zakladnice. Priznavajoč veličino argentinske in drugih kultur smo na dosežke slovenske kulture ponosni. Zato bodo za nas ti dnevi SLOVESNI PRAZNIKI SLOVENSKE KULTURE. Z veseljem se jih bomo udeleževali. Prispevali bomo v FOND SLOVENSkih KULTURNIH DNI. Še posebej bomo vabili vse potomce slovenske krvi ter argentinske znance in prijatelje.

Dragi radioamaterji!

Ob prvem letu državnosti Slovenije se bomo slovenski radioamaterji srečali na frekvencah z vsemi radioamaterji po svetu, ki jim je pri srcu slovenska beseda.

Dobimo se na bandu v soboto in nedeljo, 27. in 28. junija 1992 od 00.00 do 24.00 GMT na frekvencah, kjer sicer potekajo SKEDI s Slovenci — radiomaterji po svetu. Za tiste, ki jim je lažja telegrafija, pa na prvih 20 KHz CW frekvencah (14.020, 21.020 itd.). Vzpostavljali bomo normalne zveze.

Vsi tisti operaterji ki želijo dobiti posebno spominsko QSL kartico morajo vzpostaviti najmanj 5 zvez (postaje izven Slovenije s petimi ZRS postajami, ZRS postaje s petimi postajniki-radioamaterji, ki jim je pri srcu slovenska beseda).

Seznam s podatki o zvezah ali QSL kartice pošljite do 25. julija 1992 na naslov: Radioklub Radomlje — YU3DRW, P. O. BOX 1, 61235 Radomlje, Slovenija.

Spominska QSL kartica bo poslana neposredno na naslov pošiljatelja zahtevka.

Skedi s Slovenci — radioamaterji po svetu so vsak dan:

28.640 MHz SSB 14.00 GMT
21.305 MHz SSB 14.00 GMT
14.305 MHz SSB 20.00 GMT
21.205 MHz SSB 20.30 GMT
29.100 MHz SSB 20.30 GMT
21.205 MHz SSB 23.00 GMT
14.158 MHz SSB 23.00 GMT

Z.R.S. (Zveza Radioamaterjev Slovenije)
S.R.A.K.A. (Slovenski radiomaterski klub v Argentini)

Casilla de Correo 1848 - 1000 - Bs. As.

DNEVI SLOVENSKE KULTURE

Centro Cultural Gral. San Martín
Sarmiento 1551 - Dvorana A-B - 3. do 7. julija od 20. do 23. ure

Petek, 3. julija: Svečana otvoritev
Sobota, 4. julija: Glasbeni večer
Nedelja, 5. julija: Literarni večer - Razstava slovenske knjige
Ponedeljek, 6. julija: Likovni večer - Slikarska in kiparska razstava
Torek, 7. julija: Zaključni večer s folklornimi plesi, petjem in glasbo

Vabljeni vsi Slovenci! Povabite svoje argentinske znance in prijatelje, saj so kulturni dnevi zamišljeni kot predstavitev ustvarjalnosti slovenskega naroda in njegove prisotnosti v argentinskem okolju.

ZEDINJENA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO REPUBLIKE SLOVENIJE

SDO SFZ
PETJE - GLASBA - LIKOVNA UMETNOST

Če se udeležuješ s katero od teh kulturnih panog, te lepo vabimo, da skupaj z nami oblikuješ letošnji pevsko-glasbeni večer in likovno razstavo.

Prijavi se do 26. julija pri krajevnih odborih.

Te pričakujemo!

V Slovenskem domu
v Carapachayu

bo v nedeljo, 28. t. m. po maši
spominska proslava -
padlih junakov,

nato skupno družinsko kosilo - kolone
Za družine bodo kolone na
razpolago v soboto od 17. ure dalje.

Rojaki lepo vabljeni!

SLOVENSKI DOM V SAN MARTINU

sporoča svojim članom in prijateljem
DA NAS BO 8. JULIJA OBISKAL

PROF. LOJZE PETERLE

Sprejeli ga bomo v Domu ob 20. uri in nato pogostili s slavnostno večerjo.

Odbor vas toplo vabi na ta izreden dogodek. Z večerjo bodo postreženi samo tisti, ki se bodo prijavi telefonsko vsaj do 3. 7. na tel. 752-3987 / 764-4289 / 759-5102 in 755-2678.

NAŠ DOM

SAN JUSTO

obvešča člane in prijatelje,
da nas v četrtek, 9. julija obišče

PROF. LOJZE PETERLE

Sprejem ob 19. uri v Našem domu
nato kulturni program ter častna večerja.

Vsi toplo vabljeni!

Karte za večerjo so na razpolago do 7. julija pri odbornikih in v Našem domu ob nedeljah po slovenski sv. maši.

NAŠ DOM

SAN JUSTO

DOMOBRANSKA PROSLAVA

po slovenski sv. maši

Slavnostni govornik lic. Ivan Korošec

28. junija 1992

Lepo vabljeni!

Slovenska kulturna akcija

4. kulturni večer

Predavanje prof. Alojza Rebule

predstavitel knjig dr. V. Brumna, Zore Tavčar
(Pod Južnim križem) in Alojza Rebule

V mali dvorani Slovenske hiše, v petek, 10. julija, ob 20. uri

5. kulturni večer

Predavanje prof. Zore Tavčar

Literati Drago Jančar, Aleš Debeljak in Jure Potokar berejo
odlomke iz svojih del

V mali dvorani Slovenske hiše, v ponedeljek, 13. julija, ob 20. uri

Domobranska proslava
na Pristavi v Castelarju

bo v nedeljo, 28. junija po sv. maši

Slomškov dom

bo pozdravil v svoji sredi prvega predsednika vlade
suverene Republike Slovenije.

PROF. LOJZE PETERLE

nas bo obiskal

V NEDELJO, 5. JULIJA 1992

Spored:

Ob 9 * sv. maša

* pozdrav

* skupni zajtrk

* IGRA „ČAROVNIK IZ OZA“ v izvedbi Slomškove šole in mladine

* Skupno kosilo

Vse, ki bi se želeli udeležiti kosila, prosimo, da se prijavite najkasneje
do 30. junija v pisarni ali na telefonih: 658-6157 / 651-7912.

Služite Gospodu z veseljem!
Stopite pred njegovo obličje z radostjo!

Vsem znancem in prijateljem sporočamo žalostno vest, da nas je 10. junija ob 17.30 uri kot žrtev prometne nesreče za vedno zapustila draga sestra in teta

Frida Breznik,

stara 77 let, previdena s sv. zakramenti in katere truplo počiva na pokopališču v Moronu.

Obenem se zahvaljujemo vsem duhovnikom, ki so opravili ob krsti molitve za pokojno, posebno župniku Škerbcu za opravljeno sv. mašo. Zahvala vsem prijateljem, ki so jo prišli kropiti in so molili za pokoj njene duše.

Žalujoci: sestri: s. Vincencija (Pepca) in Ana
svak: Viktor Hribar
nečakinje: Mila Hibar, Marjana Vivod z družino
nečak: Viktor Hribar z družino

Ljubljana, Buenos Aires

ESLOVENIA LIBRE

Fundador: MILOŠ STARE
Director: Valentín B. Debeljak
Propietario: Eslovenia Unida
Redacción y Administración:
RAMON L. FALCON 4158
(1407) BUENOS AIRES
ARGENTINA
Teléfono y Telefax: (54-1) 643-0241

Glavni urednik:
Tine Debeljak ml.
Uredniški odbor:
Tone Mizerit, dr. Katica Cukjati,
Gregor Batagelj

Correo Argentino Suc. 7	FRANQUEO PAGADO Concesión Nº 5775
	TARIFA REDUCIDA Concesión Nº 3824
Registro Nac. de la Propiedad Intelectual Nº 85.462	

Naročnina Svobodne Slovenije:
za Argentino \$ 50; pri pošiljanju po pošti
pa \$ 55; ZDA in Kanada pri pošiljanju z
letalsko pošto 100 USA dol.; obmejne
države Argentine 90 USA dol.; Evropa 110
USA dol.; Avstralija, Afrika, Azija 120
USA dol.; ZDA, Kanada in Evropa za
pošiljanje z navadno pošto 75 USA dol.

Čeke na ime „ESLOVENIA LIBRE“.

Stavljenje in oblikovanje:
MALIVILKO - Telefax: (54-1) 362-7215

Talleres Gráficos "VILKO" S.R.L.,
Estados Unidos 425 - Tel./Fax: 362-7215
(1101) Buenos Aires

**DARUJTE
V TISKOVNI SKLAD!**